

S-au copt merele!

Încântat, Sim a început să picteze un semn pe o bucată mare de carton vechi.

– Ce scrii acolo? a întrebat Henri, ariciul.

– Este o invitație pentru prietenii noștri, a spus Sim.

„Vă așteptăm la Petrecerea cu Mere - în această seară, la viziuna lui Sim”, a citit șoricelul, cu voce tare.

– Acum trebuie să culeg merele, dar, cu piciorușul meu mai scurt, mă tot împiedic și nu știu dacă pot să le culeg la timp, de unul singur.

Mă poți ajuta, te rog?

– Desigur! a spus Henri dând din cap entuziasmat.

Sim a adus două sacoșe mari și cei doi prieteni au pornit la drum.

Sim și Henri au mers până în inima pădurii.

– Sim, dar unde este pomul cu mere? a întrebat Henri.

– Este într-o poiană secretă de care doar eu știu, a răspuns Sim.

– Dar acum o să știu și eu de ea și nu va mai fi secretă, a spus Henri, confuz.

– Nu-i nimic, a zis Sim, amuzat. Noi suntem prieteni, iar prietenii pot avea încredere unii în ceilalți!

Dar, când Sim și Henri au ajuns la poiana secretă...

...În pom nu mai era nici măcar un singur măr!
Sim s-a uitat cu gura căscată la crengile goale ale pomului care,
nu demult, era plin de fructe.
— Dar... dar nu înțeleg, a spus el, uluit. Alaltăieri, crengile erau
pline de mere roșii uriașe!
— Se pare că, de atunci, cineva a venit aici și le-a cules pe toate,
a răspuns Henri oftând. Haide, Sim, să mergem. Trebuie să le
spunem tuturor că petrecerea cu mere s-a anulat.

Cei doi prieteni au plecat dezamăgiți, îndreptându-se spre
viziunea lui Rico, alunarul de pădure, pentru că era cea mai
apropiată de poiana secretă.

